

T.C.
DANIŞTAY
İDARİ DAVA DAİRELERİ KURULU

Esas No : 2008/2358
Karar No : 2012/2133

Temyiz Eden (Davalı) : Adalet Bakanlığı-ANKARA

Karşı Taraf (Davacı) : Türkiye Barolar Birliği

Vekili : Av. Tülay Yılmaz

Barış Mansur Cad. No:44 Balgat/ANKARA

İstemin Özeti : Danıştay Onuncu Dairesinin 22/05/2008 günlü, E:2005/5845, K:2008/3450 sayılı kararının temyizen incelenerek bozulması davalı idare tarafından istenilmektedir.

Savunmanın Özeti : Savunma verilmemiştir.

Danıştay Tetkik Hakimi : Tarık Kavak

Düşüncesi : Temyiz isteminin reddi ile Daire kararının onanması gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay İdari Dava Daireleri Kurulunca dosyanın tekemmül ettiği anlaşıldığından davalı idarenin yürütmenin durdurulması istemi görüşülmeyle dosya incelendi, gereği görüldü:

Dava, 01/06/2005 günlü, 25832 sayılı Resmi Gazetede yayımlanan Yakalama, Gözaltına Alma ve İfade Alma Yönetmeliği'nin "müdafinin soruşturma evrakını incelemesi" başlıklı 22 nci maddesinin birinci fıkrasında yer alan; "Kollukta bulunan soruşturma dosyası için yetkili Cumhuriyet Savcısının yazılı emri gerekir" şeklindeki düzenlemenin iptali istemiyle açılmıştır.

Danıştay Onuncu Dairesi'nin 22/05/2008 günlü, E:2005/5845, K:200873450 sayılı kararıyla; 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun müdafinin dosyayı inceleme yetkisini düzenleyen 153. maddesinin değerlendirilmesinden; müdafinin soruşturma evresinde dosya içeriğini inceleyebilmesi ve istediği belgelerin bir örneğini alabilmesinin kural olduğu, bu halin soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebilecek olması halinde, savcının istemi üzerine hakim kararı ile bu yetkinin sınırlanabileceği yolundaki düzenlemenin ise, genel kurala istisna niteliğinde olduğu, bazı belgeler yönünden ise, bu istisnanın da geçerli olmadığı sonucuna varıldığı, kanun koyucunun bu düzenleme ile savunma hakkının gecikmeksizin kullanılmasını sağlamayı ve bu hakkın kullanımını kolaylaştırmayı amaçladığı, müdafinin dosyanın tamamını inceleme talebinin bulunması durumunda, Cumhuriyet Savcısının soruşturmanın amacının tehlikeye düşüp düşmeyeceğine ilişkin bir değerlendirme yapmasına olanak sağlamak bakımından, talebin savcılık onayına bağlı olarak karşılanmasında yasanın amacına aykırılık bulunmadığı, ancak yine Yasanın amir hükmü uyarınca hiçbir şekilde incelenmesi ve örnek alınması engellenemeyecek olan belgelere yönelik taleplerde de Cumhuriyet Savcısının yazılı emrinin aranmasının, Yasada yer almayan yeni bir usul ihdas edilmek suretiyle savunma hakkının kullanılmasının zorlaştırılması anlamına geleceği ve bu uygulamanın da Yasanın genel amacıyla bağdaşmayacağı açık olduğu, bu durumda, davalı idarece, müdafinin kollukta bulunan soruşturma dosyasının tamamına yönelik inceleme ve örnek alma talebi ile 5271 sayılı Yasanın 153. maddesinin 3. fıkrasında sayılan belgelere yönelik inceleme ve örnek alma talebi arasında fark gözetilmek suretiyle bir düzenleme yapılması gerekirken, bu ayırım yapılmaksızın, kolluktaki dosyalara yönelik tüm müdafinin taleplerinin karşılanmasını Cumhuriyet Savcısının yazılı emrine bağlayan dava konusu düzenlemede hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle dava konusu düzenlemenin iptaline karar verilmiştir.

Davalı idare kararı temyiz etmekte ve kararın bozulmasını istemektedir.

Anayasa'nın 9. maddesinde, yargı yetkisinin Türk Ulusu adına bağımsız mahkemelerce kullanılacağı belirtilmiştir; 138. maddesinde hakimlerin görevlerinde bağımsız oldukları ifade edilmiş ve bu bağımsızlığı sağlayan araçlara yer verilerek, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hakimlere emir ve talimat verilmesi, genelge gönderilmesi, tavsiye ve telkinde bulunulması, görülmekte olan bir dava hakkında Yasama Meclisi'nde yargı yetkisinin kullanılması ile ilgili soru sorulması, görüşme yapılması veya herhangi bir beyanda bulunulması yasaklanmıştır.

Yargı bağımsızlığının gerekliliği ve varlığı, güçler ayrılığı ilkesinin yanı sıra Anayasa'nın değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez nitelikteki 2. maddesinde yer alan Türkiye Cumhuriyeti'nin niteliklerine dayanmaktadır. Başka bir ifadeyle yargı bağımsızlığı, daha doğrusu yargının bağımsızlığı, Türkiye Cumhuriyeti'nin toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devleti olmasının doğal ve zorunlu sonucu; kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunun, kişi temel hak ve özgürlüklerinin en önemli güvencesini oluşturan hukuk güvenliğini sağlamanın tek aracıdır.

Bu önemi ve vazgeçilemezliği nedeniyle Anayasa, güçler ayrılığını Devlet organları arasında üstünlük sıralaması anlamına gelmeyip, belli Devlet yetki ve görevlerinin kullanılmasından ibaret ve bununla sınırlı medeni bir işbölümü ve işbirliği olarak nitelendirmiş; bu bağlamda yasama ve özellikle yürütme erki ile yargı arasında, yargının işlevsel etkinliğini artırmak, faaliyetlerini hızlandırmak ve kolaylaştırmak için kimi organik bağlar kurmakla birlikte, fonksiyonel bir etkide bulunulmasına, yani yargı yetkisinin kullanılmasına ve yürütülmesine karışmaya kesinlikle izin vermemiştir. Bu haliyle, yargı erkini oluşturan, yargı yetkisini kullanan hakimlik ve savcılık mesleğinin yürütülmesinin, başka bir ifadeyle yargı yetkisinin kullanılmasının, yani mahkemelerce yapılan faaliyetlerin neler olduğunun belirlenmesinin yürütme erkine bırakılmaması, hatta yürütmenin etki ve gözetiminin dahi bulunmaması hukukun genel ilkelerinin ve üstün kamu yararının mutlak gereğidir.

Bu çerçevede, "Muhakeme" kavramı, yalnızca yargılama usulünü değil, yargı yerinin uyuşmazlığın çözümü için yürüttüğü faaliyetten kaynaklanan hukuki ilişkilerin sujelerinin işlemlerini de içermektedir. "Ceza Muhakemesi"nin temel amacı, yargılanan kişinin hukuksal güvenliğinin gereği olarak yargılamanın nasıl yapılacağına gösterilmesinden başka, adil yargılama ilkesinin gereklerinin gözetilerek "maddi gerçeğin" ortaya çıkartılmasıdır. Bu bağlamda yargıcın yargılama faaliyetini yürütmesine ait şekil/yöntem kurallarının yanı sıra, ceza yargılamasının diğer sujelerinin eylemleri, işlemleri, hakları ve yükümlülükleri ile maddi gerçeğin araştırılması ve bulunması için öngörülen araçlar ile bu araçları kullanacaklar da ceza muhakemesine ilişkin düzenlemelerin kapsamındadır. Nitekim, 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Yasası'nın 1. maddesinde de, bu Yasa'nın, ceza muhakemesinin nasıl yapılacağı hususundaki kurallar ile bu sürece katılan kişilerin hak, yetki ve yükümlülüklerini de düzenlediği belirtilmiştir. Dolayısıyla ceza muhakemesini düzenleyen kurallar yalnızca usul kurallarına değil, aynı zamanda maddi içeriğe de sahiptir.

"İdare Hukuku"nda "yetki", idareye Anayasa ve yasalarla tanınmış olan karar alma gücünü ifade etmektedir. Bu yönüyle idari işlemin en temel unsurunu oluşturan "yetki", yasayla hangi makama verilmiş ise ancak onun tarafından kullanılabilir. İdare Hukukunda "yetkisizlik kural, yetkili olma istisna"dır. Bu istisna ise, yetkinin, yalnızca yasayla gösterilen hallerde ve yine yasayla gösterilen idari merciler tarafından

T.C.
DANIŞTAY
İDARİ DAVA DAİRELERİ KURULU
Esas No : 2008/2358
Karar No : 2012/2133

kullanılmasıdır. Bu nedenle "yetki" yasanın açık izni olmadan devredilemez. Anayasa'nın 123. maddesi uyarınca, kuruluş ve görevleri yasayla düzenlenmek durumunda olan idarenin kendi düzenleme yetkisi de yasalarla sınırlı olduğundan, yetki kuralları genişletici yoruma tabi tutulamaz.

Uyuşmazlığın çözümlenebilmesi için, Ceza Muhakemesi Kanunu kapsamında Adalet Bakanlığı'nın düzenleme yetkisinin bulunup bulunmadığının belirlenmesi gerekmektedir. Yargılama usulü ile ilgili konular yargı yerini ilgilendirdiği için, yargılama usulü yasalarının uygulanmasına ait alt düzeydeki normların konusu ve kapsamının ilgili yasa metninin lafzıyla sınırlı olacağı tabiidir.

Bu nedenle, genel anlamda, mahkemelerin yargılama faaliyeti içinde yer alan usul konusunun, idari alanın dışında kaldığının ve münhasıran yasa konusu olduğunun kabulü gerekmektedir. Yargılama usulü içinde düzenlenen bir konunun idari alan sayılabilmesi için ise, bu konuların neler olduğunun ve sınırlarının Yasa koyucu tarafından açıkça gösterilmesi zorunludur. Yasa koyucunun düzenleme yapma yetkisi vermediği hususların da idarece düzenlenebileceğinin kabulü, yargı yetkisinin idare tarafından kullanılması anlamına gelir ki, bu durumun diğer bir ifadesi "fonksiyon gaspı"dır.

Bu bağlamda, 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Yasası bir bütün olarak incelendiğinde, anılan Yasanın 64/1., 82., 99., 150/4., 167., 180/5. ve 253/24. maddelerinde yönetmelikle düzenlenecek konular açıkça belirtilmiş; 333. maddesinde de, "(1) Bu Kanunda öngörülen yönetmelikler, aksine hüküm bulunmadıkça, ilgili bakanlıkların görüşü alınarak Adalet Bakanlığı tarafından çıkarılır." hükmüne yer verilmiştir.

Değinen Yasa hükümlerinin birlikte incelenip, değerlendirilmesinden; Yasa koyucunun "idari alan" olarak kabul edip yönetmelikle düzenlenmesini öngördüğü konuları konu ya da madde belirtmek suretiyle açıkça gösterdiği, bu konu ve maddeler arasında ise "müdafinin soruşturma evrakını incelemesi" konusuna yer vermediği, 333. maddede ise, yönetmelik çıkarma yetkisini, sadece bu Yasa'da öngörülen Yönetmelikler ile sınırlandırıldığı sonucuna varılmıştır.

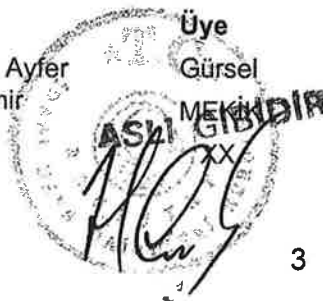
Başbakanlık, bakanlıklar ve kamu tüzelkişilerinin Anayasa'nın 124. maddesinden kaynaklanan düzenleme yetkilerinin ise, görev alanları ile ilgili yasalarla sınırlı olması nedeniyle, mahkemeler tarafından uygulanacak olan yargılama usulüne ilişkin yasaların, idarenin görev alanı ile ilgili olduğundan sözetmeye olanak bulunmamaktadır.

Bu durumda, Ceza Muhakemesi Yasası'nın 153. Maddesinde düzenlenen "müdafinin soruşturma evrakını incelemesi" konusunda Adalet Bakanlığının düzenleme yetkisi olmadığından, Yönetmeliğin dava konusu hükmünde bu nedenle hukuka uyarlık bulunmamaktadır.

Açıklanan nedenlerle, davalı idarelerin temyiz istemlerinin reddine, Danıştay Onuncu Dairesinin 22/05/2008 günlü, E:2005/5845, K:2008/3450 sayılı kararının yukarıda belirtilen gerekçeyle ONANMASINA, kararın tebliğ tarihini izleyen onbeş (15) gün içinde karar düzeltme yolu açık olmak üzere 20/11/2012 gününde oyçokluğu ile karar verildi.

Başkanvekili
Sinan
YÖRÜKOĞLU

Üye
Halide Ayfer
Özdemir
XX

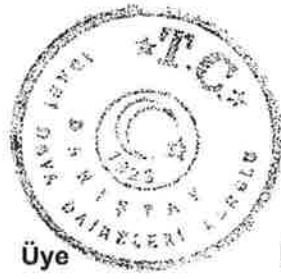

Üye
Gürsel

Üye
Kadir
ÖZKAYA
X

Üye
Ali İhsan
ŞAHİN

T.C.
DANIŞTAY
İDARİ DAVA DAİRELERİ KURULU
Esas No : 2008/2358
Karar No : 2012/2133

Üye

İbrahim
ALİUSTA
XX

Üye

Halil
ÇIRAK

Üye

Mustafa
GÖKÇEK

Üye

Vahit
BEKTAŞ

Üye

Hasan
GÜZELER
XX

Üye

Mehmet
ÇELİK

Üye

Orhan
BOYRAZ

Üye

Abdülkadir
ATALIK

Üye

Yalçın
EKMEKÇİ
XX

Üye

Fatih
CİHANGİR

X- Olayda; 01/06/2005 günlü, 25832 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanmış olan Yakalama, Gözaltına Alma ve İfade Alma Yönetmeliği'nin "Müdafiin soruşturma evrakını incelemesi" başlıklı 22. maddesinin 1. fıkrasında yer alan "**Kollukta bulunan soruşturma dosyası için yetkili Cumhuriyet savcısının yazılı emri gerekir.**" cümlesini iptal eden Danıştay 10. Dairesi kararının temyizden incelenerek bozulması istenilmektedir.

Başbakanlık, bakanlıklar ve kamu tüzel kişilerinin Anayasa'nın 124. maddesinden kaynaklanan düzenleme yetkilerinin, görev alanları ile ilgili yasalarla sınırlı olduğunda, mahkemeler tarafından uygulanacak olan yargılama usulüne ilişkin yasaların da idarenin görev alanına ilişkin olmadığına, dolayısıyla mahkemelerin görev alanına ilişkin bulunan yargılama usulüne ilişkin konuların yönetmeliklerle düzenlenemeyeceğinde kuşku bulunmamaktadır.

01/06/2005 günlü, 25832 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanmış olan Yakalama, Gözaltına Alma ve İfade Alma Yönetmeliği; 04/12/2004 günlü, 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununa, 07/11/1979 günlü, 2253 sayılı Çocuk Mahkemelerinin Kuruluşu, Görev ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanuna, 04/07/1934 günlü, 2559 sayılı Polis Vazife ve Salahiyet Kanununa, 10/03/1983 günlü, 2803 sayılı Jandarma Teşkilât, Görev ve Yetkileri Kanununa, 09/07/1982 günlü, 2692 sayılı Sahil Güvenlik Komutanlığı Kanununa ve 02/07/1993 günlü, 485 sayılı Gümrük Müsteşarlığının Teşkilât ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararnameye dayanılarak, bütün adli kolluk görevlileri ile gerektiğinde veya Cumhuriyet savcısının talebi üzerine adli kolluk görevini ifa eden diğer kolluk görevlilerinin, Cumhuriyet savcılarının bilgi ve emirleri doğrultusunda yürütecekleri adli soruşturma sırasında kolluk tarafından gerçekleştirilen yakalama, gözaltına alma, muhafaza altına alma ve ifade alma işlemlerinin yürütülmesinde uyulacak usul ve esasları düzenlemek amacıyla yürürlüğe konulmuştur.

Söz konusu yönetmeliğin, iptali istenilen kuralın da yer aldığı 22. maddesi, 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun 153. maddesinin uygulamasına ilişkin bulunmaktadır.

5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun 153. maddesi, başlığıyla birlikte aynen şu hükmü içermektedir:

"Müdafiin dosyayı inceleme yetkisi

Madde 153 – (1) Müdafii, soruşturma evresinde dosya içeriğini inceleyebilir ve istediği belgelerin bir örneğini harçsız olarak alabilir.

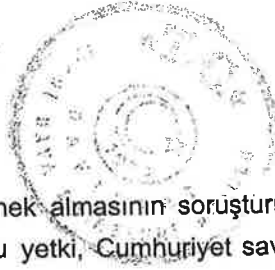
(2) Müdafiiin dosya içeriğini incelemesi veya belgelerden örnek alması, soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebilecek ise, Cumhuriyet savcısının istemi üzerine, sulh ceza hâkiminin kararıyla bu yetkisi kısıtlanabilir.

(3) Yakalanan kişinin veya şüphelinin ifadesini içeren tutanak ile bilirkişi raporları ve adı geçenlerin hazır bulunmaya yetkili oldukları diğer adli işlemlere ilişkin tutanaklar hakkında, ikinci fıkra hükmü uygulanmaz.

(4) (Değişik: 25/5/2005 - 5353/23 md.) Müdafii, iddianamenin mahkeme tarafından kabul edildiği tarihten itibaren dosya içeriğini ve muhafaza altına alınmış delilleri inceleyebilir; bütün tutanak ve belgelerin örneklerini harçsız olarak alabilir.

(5) Bu maddenin içerdiği haklardan suçtan zarar görenin vekili de yararlanır."

Madde hükmüne göre, ilkece, müdafii, soruşturma evresine ilişkin dosyanın tüm içeriğini inceleyebilecek ve istediği belgelerin bir örneğini harçsız olarak alabilecektir. Ancak, müdafiiin dosya içeriğini

incelemesinin veya belgelerden örnek alınmasının soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebilecek nitelikte olması halinde, müdafie tanınan bu yetki, Cumhuriyet savcısının istemi üzerine sulh ceza hâkimi kararıyla sınırlanabilecektir.

Bir başka anlatımla, müdafinin ilkece sınırsız olan olan yetkisi, Cumhuriyet savcısının, dosya içeriğinin incelenmesinin veya belgelerden örnek alınmasının soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebileceğini değerlendirerek sulh ceza hakimine başvurması ve sulh ceza hakiminin de bu değerlendirmeyi yerinde görmesi halinde sınırlanabilecektir.

Bu bağlamda, iki husus öne çıkmaktadır:

Birincisi, Yasada, müdafie ilkece tanınmış olan yetki bakımından, kollukta veya Cumhuriyet savcısında bulunan dosya ayrımı yapılmamış olduğu; ikincisi de, ilkece tanınan yetkiye getirilen sınırlamanın gerekçesini oluşturan durumun tespiti yetkisinin Cumhuriyet savcısına tanınmış olduğudur.

Yakalama, Gözaltına Alma ve İfade Alma Yönetmeliği'nin birinci fıkrasının ikinci cümlesinin iptali istenilen 22. maddesi ise şu hükmü içermektedir.

“Müdafîin soruşturma evrakını incelemesi

Madde 22 - Müdafî, soruşturma evresinde dosya içeriğini inceleyebilir ve istediği belgelerin bir örneğini harçsız olarak alabilir. Kollukta bulunan soruşturma dosyası için yetkili Cumhuriyet savcısının yazılı emri gerekir.

Müdafîin dosya içeriğini incelemesi veya belgelerden örnek alması, soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebilecek ise, Cumhuriyet savcısının talebi üzerine, sulh ceza hâkiminin kararıyla bu yetkisi kısıtlanabilir.

Yakalanan kişinin veya şüphelinin ifadesini içeren tutanak ile bilirkişi raporları ve adı geçenlerin hazır bulunmaya yetkili oldukları diğer adli işlemlere ilişkin tutanaklar hakkında, ikinci fıkra hükmü uygulanmaz.

Müdafî, Cumhuriyet başsavcılığınca iddianamenin mahkemeye verildiği tarihten itibaren dosya içeriğini ve muhafaza altına alınmış delilleri inceleyebilir; bütün tutanak ve belgelerin örneklerini harçsız olarak alabilir.

Bu maddenin içerdiği haklardan suçtan zarar görenin vekili de yararlanır. ”

Görüldüğü üzere maddenin ilk üç fıkrasında, ilgili yasa maddesi hükmü aynen tekrar edilmekte, yasa hükmünden ayrı olarak sadece birinci fıkraya iptali istenilen cümle ilave edilmiş bulunmaktadır.

İptali istenilen cümle ile müdafîin kollukta bulunan soruşturma dosyası içeriğini incelemek istemesi ve belgelerin bir örneğini istemesi halinde, bu konuda cumhuriyet savcısının yazılı emrinin bulunması öngörülmektedir.

İptali istenilen cümlenin anlam ve kapsamının belirlenebilmesi için, ilgili yasa maddesiyle birlikte, dahil bulunduğu yönetmelik maddesinin bir bütün olarak değerlendirilmesi, özellikle de ilk üç fıkrasının birlikte bir bütün olarak değerlendirilmesi gerekmektedir.

Yukarıda da ayrıntılı olarak belirtildiği üzere, Yakalama, Gözaltına Alma ve İfade Alma Yönetmeliği'nin birinci fıkrasının ikinci cümlesinin iptali istenilen 22. maddesinde, söz konusu yönetmeliğin fiili uygulayıcısı durumundaki kolluk kuvveti yetkililerine, kolluk kuvvetlerinde bulunan dosyalar bakımından bu hükümlerin nasıl uygulanacağı söylenmektedir. Zira, müdafîin dosya içeriğini incelemesinin veya belgelerden örnek almasının, soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebilecek nitelikte olup olmadığını değerlendirme yetkisi Cumhuriyet Savcısına tanınmış olduğundan, kolluk kuvvetlerinin böyle bir (müdafîin isteminin 2. fıkra kapsamında olup olmadığını değerlendirme) yetkileri bulunmamaktadır.

KARŞIOY

XX- 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu uyarınca davalı idarenin müdafinin soruşturma evrakını incelemesi konusunda yönetmelikle düzenleme yapma yetkisinin bulunduğu ancak her somut olayda müdafinin kollukta bulunan soruşturma dosyası için yetkili savcıdan yazılı emir almasının, düzenlemenin yasal boyutunu aştığı anlaşıldığından, dava konusu düzenlemenin anılan gerekçeyle iptali gerektiği oyuyla, gerekçe yönünden karara katılmıyoruz.

Üye

Halide Ayfer
ÖZDEMİR

Üye

Gürsel
MEKİK

Üye

İbrahim
ALİUSTA

Üye

Hasan
GÜZELER

Üye

Yalçın
EKMEKÇİ

T.C.
DANIŞTAY
İDARİ DAVA DAİRELERİ KURULU

Esas No : 2008/2358
Karar No : 2012/2133

Öte yandan, ayrıca kolluk kuvvetlerinde bulunan bir dosyaya ilişkin müdafii isteminin de her zaman için 2. fıkra kapsamında olabilme ihtimali vardır.

Hal böyle olunca, kolluk kuvvetlerinde bulunan dosyalar bakımından getirilmiş olan davaya konu kural, müdafii isteminin, öncelikle anılan nitelikte olup olmadığının Cumhuriyet Savcısı tarafından değerlendirildikten sonra yerine getirilsin diye getirilmiş bir kuraldır.

Bir başka söyleyişle, kolluk kuvvetlerinde bulunan bir dosyanın müdafii tarafından incelenmek veya belgelerden bir örnek istenmesi ve kolluk kuvvetlerince de Cumhuriyet Savcısının izni olmaksızın bu istemin derhal yerine getirilmesi ve istemin de gerçekten soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebilecek nitelikte olması halinde, kolluk kuvvetlerinin bu tutumu yüzünden yasa hükmünün amaçlamadığı bir sonuç doğabilecektir. Bu nedenle, iptali istenilen kural, maddenin 2. fıkrasında getirilmiş olan sınırlama nedeniyle, maddenin uygulanışı bakımından kolluk kuvvetlerinin kendilerine tanınan yetki içinde kalmalarını söylemek için getirilmiş, idari nitelikte bir kuraldır ve yasaya uygundur. Maddenin 3. fıkrasında "*Yakalanan kişinin veya şüphelinin ifadesini içeren tutanak ile bilirkişi raporları ve adı geçenlerin hazır bulunmaya yetkili oldukları diğer adli işlemlere ilişkin tutanaklar hakkında, ikinci fıkra hükmü uygulanmaz.*" denilmek suretiyle 2. fıkraya gönderme yapılmış olması da belirtilen düşüncüyü doğrulayıcı niteliktedir.

Bu nedenle, temyiz isteminin kabulü ile Danıştay 10. Dairesi'nin temyize konu kararının bozulması gerektiği oyu ile karara katılmıyorum.

Üye
Kadir
ÖZKAYA

